

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 3. Vtrum Christus sumpserit & dederit Discipulis suis corpus
impassibile.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

dentis me, mecum est in mensa. Idem docent Patres: Dionysius Areopagita de Ecclesiast. Hierarchia c. 3. p. 3. sed non nihil obscure. Et aperte August. Tract. 62. in Ioannem, & Commentario in Psal. 10. & epist. 162. Chrysostomus hom. 46. in Ioan. & homil. 2. de prodicione Iudæ. Ambrosius lib. de Apologia David sub finem. Cyprianus ferm. de Cœna Domini: & alij. Denique Magister, & Doctores dist. 11.

in forma naturali est impassibile, eadē impassibilitas est in Eucharistia, sicut & cetera Corporis dotes. Nam ex vi institutionis tale ponitur Corpus Christi in Eucharistia, quale est in seipso, excepta actuali extentione ad locum.

ARTICVLVS IV.

Verum, si hoc Sacramentum fuisset seruatum, vel consecratum in triduo mortis, Christus ibi fuisset mortuus?

ARTICVLVS III.

Verum Christus sumpserit, & dederit Discipulis Corpus impassibile?

3 **R**espondeo & Dico Primò, Sumpserit & dedit Corpus suum passibile, sed modo impassibili: sicut id, quod est visibile, dedit modo inuisibili.

Passibilitas vel Impassibilitas est in Eucharistia concomitantè.

Vbi aduerte, passibilitatem, & impassibilitatem esse in Eucharistia concomitantè, sicut & ceteras qualitates: vnde quando ipsum Corpus in forma naturali erat passibile, eadē passibilitas ponebatur in Eucharistia, quamuis non posset ibi ab extrinseco pati, vel etiam ab intrinseco naturaliter; ac proinde ponebatur ibi modo impassibili: nõ enim magis poterat ibi naturaliter pati, quàm si in se impassibile fuisset. Nũc verò quia Corpus Christi

Respondetur Affirmatiuè. Notandum hoc valdè esse credibile: nam Christus absolutè volebat mori pro genere humano: atqui nõ fuisset absolutè mortuus, si in Sacramento mansisset viuus. Tamen id non erat necessarium ex natura rei, seu connexionè, quam habebat Christus sub Eucharistia ad se ipsum sub forma naturali, vt supra ostensum est; sed solum ex ordinatione diuina naturis rerum consentanea.

Probabilis tamè videtur, dolores in Eucharistia non futuros, sicut nec læsiones: quia cum naturaliter non possint ibi resultare ex dolore, quem habebat in forma naturali, debuissent diuinitus infligi magno miraculo: quod non videtur satis consentaneum diuinæ bonitati & sapientiæ.

Christus ibi fuisset mortuus, sed sine dolore vel læsione.

QVÆSTIO LXXXII.

De Ministro huius Sacramenti.

Hic tribus Articulis tractata.

ARTICVLVS I.

Verum consecrare hoc Sacramentũ sit proprium Sacerdotis?

1 Hæresis Lutheri, & aliorum.

Notandum est, Lutherum lib. de Captiuitate Babylonica cap. de Ordine, docere omnem Christianum per baptismum habere potestatem consecrãdi. Alibi adiungit etiam Diabolum posse consecrare, modò verba pronuntiet. Quod est satis consentaneum ipsius principijs; quorum vnũ est, Sacramenta non operari, nisi excitando fidem: signa enim & verba sacramentalia possunt excitare fidem, à quocunque adhibeantur. Quare Calvinistæ non satis consequenter loquuntur, dum hac in re à Lutheranis recedunt, affirmantes neminem habere potestatem baptizandi, aut Eucharistiam administrandi, nisi Ministrum publicum ad hoc deputatum, esseque irritum, si aliter fiat. Pro veritate:

2 Solt Sacerdotes habent potestatem consecrandi Eucharistiam.

Dico Primò, Fide tenendum est, solos Sacerdotes ritè ordinatos, habere potestatem consecrandi Eucharistiam. Patet hoc ex Concilio Nicæno I. can. 14. vbi inter cetera dicitur, *Sacerdotes habere potestatem offerendi Corpus Domini, non autem Diaconos.* Item ex Concil. Lateranensi sub Innocentio III. *Hoc Sacramentum nemo potest conficere, nisi fuerit Sacerdos ritè ordinatus.* Denique ex Concil. Trid. sess. 22. cap. 1. & can. 2. & sess. 23. cap. 1. & 4. & can. 6. Probatur Primò, Ex Scriptura: Luc. 22. v. 19.

Hoc facite in meam commemorationem: quod non est dictum, nisi solis Apostolis, & eorũ in Sacerdotio successoribus; vt docet Concilium Trident. ergo non est omnium conficere hoc Sacramentũ: Consequentia probatur; Quia illi soli possunt hoc conficere, quibus id à Domino est commissum.

Probat ex verbis, Hoc facite, &c.

Antecedens probatur Primò, Quia his verbis non solum data est potestas, sed etiam præceptum consecrandi Eucharistiam: atqui præceptum consecrandi nõ est omnibus datũ, sed solis Apostolis, & eorum successoribus: ergo hæc verba non pertinent ad omnes homines. Dices, Illud, *Hoc facite*, refertur solum ad actionem manducandi, & sic pertinet ad omnes. Sed contrã: Quia inter Euangelistas solus Lucas habet hæc verba, qui non meminit manducationis, sed solum *Accepto pane gratias egit, & fregit, & dedit eis dicens, Hoc est Corpus meum, quod pro vobis datur.* Hoc facite in meam commemorationem. Vnde patet Lucã referre illa verba ad totam Christi actionem; vt sensus sit, *Hoc quod me facere vidistis, facite in meam commemorationem:* id est, *Accipite panem, benedicite, consecrate, offerre, sumite, distribute:* hæc enim Dominus fecerat, & vnumquodque horum faciendum est in memoriã ipsius. Vnde Apostolus 1. ad Cor. 11. ex istis verbis colligit, etiam manducationem debere fieri in memoriã Dominicæ mortis, non tamen restringit ea ad solam manducationem. Confirmatur, Quia si non referrentur ad totam Christi actionem, nullum extaret præceptum de huius Sacramenti consecratione.

Antecedens